

אורנה מאירוב

חומר ואדם - חומר ביד אדם / עבודת הפיסול של אורנה מאירוב

הנעה בין רכות לחדות, בין קשר להיפרדות, בין חיבור לניתוק, בין מציאות לבין פנטזיה, ובין חומר לרוח. בעבודות הפיסול של מאירוב ניתן למצוא רמזים לקוביזם האנליטי אשר מתאפיין בפירוק הדמויות ואבריהם לקטעים והרכבתם מחדש, כאשר הדבר מופיע בציוור, פעולה זו גורמת לאיבוד הנפחיות של הדימוי, בפיסול הנפחיות קיימת מעצם היותו פיסול, אך הדמיון למציאות נפגם. הקוביזם האנליטי בפיסול מנתח את המראות הריאליסטיים ומציג פרשנות שיש בה סגנון ומבניות. ניתן לומר שיש בעבודות אלה נגיעה גם לקוביזם הסימולטני, באופן שבו הדמויות נעות בין פיגורטיביות וקשר למציאות ובין סגנון ופנטזיה, הקצעת הקווים ויצירת צדדים שונים ומשתנים לדמות שניצבת בחלל. הקוביזם הסימולטני בציוור מנסה לתאר את האובייקטים בכמה זוויות סימולטנית. בפיסול, אנו רואים באותו פסל מעברים בין קירבה לגוף האנושי למציאות, ובין שינוי סגנון ועיצוב ברוח הקוביזם, לפיכך אפשר לומר שיש כאן גם סוג של קוביזם סינטטי המתאפיין בשילוב בין פריטים מציאותיים לבין הקומפוזיציה האנליטית ועיצוב הצורה.

מאירוב בוחרת בחומר כדי לספר סיפור. סיפור על צורה, על חומר, על אדם ועל עצמה כיוצרת. בגוף עבודות הפיסול שלה נראה שבעת שהיא מחפשת את דרך הביטוי הייחודית לה, היא אכן מוצאת אותה והופכת אותה להיות נוכחת.

דר. נורית צדרכובים

'יחסים' - זוהי המילה וזה המוטיב המרכזי אותו ניתן למצוא בגוף עבודת הפיסול של אורנה מאירוב. יחסים בין גופים ודמויות, יחסים בין גוף לחפץ, יחסים בין שפות וסגנון, יחסים בין היד הנוגעת של היוצרת לחומר המתהווה ומתעצב ביצירתה.

מאירוב שואבת נושאים מתוך העולם הסובב אותה, אותנו - הגוף האנושי. גוף האדם הוא מקור ההשראה העיקרי שלה. נראה שהיא מכירה את גוף האדם, מכירה את חוקי האנטומיה והפרופורציות אך במכוון אינה אני עוסקת בהם. המינון של הווייתור הוא זה שמצביע על הכרת הדברים, ידיעתם, ועל ההחלטה לוותר עליהם. מאירוב מכירה את המקור ומשתמשת בו כנקודת מוצא וכמקור השראה ליצירתה.

גוף האדם ביצירתה של מאירוב הוא התירוץ לספר סיפור על אנשים, ועל יחסים בין אנשים, הדמויות החבוקות והמחוברות בפסליה, מספרים סיפור של חיבורים פיזיים בין אנשים, שייחכן שמרמזים על חיבורים רגשיים, אלה הם החיבורים שהיא מייצרת מהמקום שבו היא עצמה מתחברת לדמות האנושית, כמו גם למקום שבו היא כיוצרת מתחברת לחומר ולשפת הצורה.

מאירוב מפתלת את החומר כדיאלוג עם פיתולי הגוף ולעתים מקציעה אותו ומתרגמת צורות גוף אמורפיות לצורות גיאומטריות. כך היא מייצרת דיאלוג בין זרמים שונים באמנות ומציגה מאין מראות מתחלפים בין פיסול אורגני לפיסול קוביסטי, בין תנועות עגולות לתנועות חדות, בין קווים ישרים וזוויות חדות לבין תנועות רכות ומתעגלות. שפת החומר, תחת ידיה, מספרות את סיפור היחסים בין הגופים/דמויות. ניתן לתרגם זאת למערכת רגשות

מאירוב

